

Frits Hopman

DE PROEFTIJD

(fragment)

8 November. Dit was weer een ouderwetsche dag van narigheid. Het leven is zoo nameloos onbelangrijk en saai. En het ergste is, dat ik niet weet wat mij ontbreekt. Zeker niet de gewone prikkels die zoovele anderen voldoen. Er moet ergens in de wereld een arcanum te vinden zijn, dat het leven belangrijk maakt en een glorie op de dingen legt als op enkele verklaarde dagen in den kindertijd. Ik zoek het rusteloos op honderd wegen en vind het niet.

Er is in mij een machtige blinde scheppingsdrang en het loome lijf blijft inert en schuwt den zwaren en ontmoedigenden strijd met woord of plastiek.

Het maakt ook niet uit. Ik ben geen schrijver of schilder. Ik moet studeeren voor mijn examen. De Schoone Letteren! Is er ooit een grooter ironie geweest dan die naam? Eindelooze vervelende colleges over drooge prozaïsten over doode dialecten en geen woord over de eeuwig levende poëzie.

Ik moet studeeren. Voor mij ligt een stapel dikke boeken, die doorgeworsteld moeten worden. Ik zit en lees maar mijn gedachten glippen telkens weg om rond te zwerven hoe vaak ik ze ook weer met inspanning terug breng. Zoo hang ik lummelend over dezelfde bladzijde, waarvan een enkele zin zich steeds weer opdringt, zooals een deuntje doen kan, terwijl mijn geest met andere dingen bezig is. Langzaam komt dan de oude verveling, waardoor zich levenswalging opwerkt en de overtuiging dat alle menschelijke activiteit doelloos is.

9 November. De dag begon al verkeerd want ik was te laat op en er was geen tijd om me te scheren en voor de tub. Dus had ik verder geen zelfrespect en geen fut meer om mij in te spannen. 'Wat geeft het?' denk ik dan altijd, 'de dag is toch al niet gaaf meer.'

De morgens zijn ook zoo beroerd. Je wordt wakker in een allergeenogelijkste stemming, alsof je wonder wat prettigs doorleefd hebt... daar merk je in eens dat je terug bent in de werkelijkheid. Het is nog donker in de kamer. Door de ramen zie je de wereld in somber ultramarijn, dat langzamerhand zal ontkleuren door kil-wit bovenlicht. Dan komt het gevoel van wrevel en verzet. Je hebt nog slaap ook. Je weet precies wat er dien dag gebeuren zal, van uur tot uur en er is in dat vooruitzicht heele-